ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Χ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'—ΕΤΟΣ ΙΗ'—ΑΡΙΘ.ΦΥΛΛΟΥ 770
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Κορίνθου ἀριθ. 219 Ἀριθμ. Τηλεφώνου 24-94
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Ὁδὸς Μαιάνδρου ἀριθ. 37

ΤΗΛΕΓΡΑΦΟΣ

Η ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΑ ΠΡΩΙΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1937

Σελήνη 26 ἡμερῶν. Ἀνατ. ἡλίου 5.49 Δύσις 7.07. Ἡλιοστάσιον μάρτυρος

ΜΕ ΤΗΝ ΙΗΘΗΝ ΤΗΣ 4ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΟΤΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΥΟ ΑΡΘΡΑ ΤΟΥ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ κ. ΑΝΔΡ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ

Τί ἦτο ὁ ἀγρότης μέχρι σήμερον;

Τίποτε ἀπολύτως. Πάροικος, Ἐκλάβος, Δούλος, Ἀνελεύθερος. Ὀλίγα μέτρα γῆς εἶχεν καὶ ἐκεῖνα ἦσαν χρεωμένα. Ἡ γῆ, ἡ προσκελής του γῆ, μὲ τὴν ὁποίαν καθημερινῶς καὶ εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ ἔτους ἠσχολεῖτο, δὲν ἦτο ἰδική του. Δὲν τὴν ἐξουσίαζε. Γιὰ νὰ τὴν δουλέψῃ, γιὰ νὰ τὴν ἐργασθῇ καὶ νὰ δυνηθῇ νὰ ζήσῃ ἀπ' αὐτὴν τὸ ψωμί του, τὴν ἐγρέωνε. Ὁ τοκογλύφος, τὸ σαράκι αὐτοῦ τῶν αἰώνων τὸν κατέτρωγε. Ἐκεῖνου ἦτο ἡ γῆ, καὶ ἐνῷ αὐτὸς δὲν τὴν ἐδούλευε, δὲν τὴν ἐκαλλιέργει, ἔδρεπε ἐν τούτοις τοὺς καρπούς της. Αὐτὸς ἦτο ὁ ἐκμεταλλευτὴς καὶ κύριός της, ἐκμεταλλευτὴς καὶ κύριος καὶ τοῦ ἀγροῦ. Ὁ ἀγρότης δὲν ἦτο παρὰ κύριος κατὰ τύπους. Κατ' οὐσίαν κύριος ὁ δανειστής, ὁ ἐκμεταλλευτής, ὁ τοκογλύφος. Ἐδίδετε 10 κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς καλλιεργείας καὶ ἐλάμβανεν 100 κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συγκομιδῆς. Ἐλάμβανεν τὸ ὅλον. Καὶ εἰς τὰς εὐφορίας καὶ εἰς τὰς ἀφορίας, αὐτὸς πάντοτε κυριαρχῶν, αὐτὸς ἄρχων.

Καὶ ὁ δυστυχὴς ὁ ἀγρότης πάντοτε χρεωμένος.

Τί καὶ ἐὰν καμμιὰ χρονιὰ ὑπῆρχεν πλουσία ἡ παραγωγή; Δὲν ὑπῆρχεν ἐπωφελεία τοῦ ἀγρότου. Τὸ λογαριασμό του τὰ ἔφερνε ὁ δανειστής ἴσια, ἴσια καὶ κατώθωνε νὰ τὸν ἀρήσῃ καὶ πάλιν χρεωμένον. Κεφάλαιον, τόκοι, ἐπιτόκια, ἀνατοκισμοί, πάντοτε ἡ ἴδια κατάστασις. Δὲν ἐπρόφθανεν νὰ σβύσῃ τὰ παλαιὰ χρέη καὶ νέα ἐγράφοντο. Τὰ ροζάρικα χέρια τοῦ ἐξαμάχου, τὰ ὁποῖα εἶχον γυαλίσει τὸ σουλιάρι τῆς ἀξίνης του, δὲν ἔπιανον ποτὲ τὸ χρῆμα. Δι' αὐτὸν ἦσαν ἄγνωστα τὰ χαρτονομίσματα τὰ ἀντιπροσωπεύοντα τὴν τιμὴν τῆς παραγωγῆς του καὶ τῶν προϊόντων του. Διότι μεταξὺ τοῦ ἀγροτοῦ καὶ τοῦ προϊόντος, ὁ ὁποῖος ἔδιδε τὸ χρῆμα καὶ τοῦ ἀγροῦ, τοῦ παραγωγοῦ, ἐμεσολάβει καὶ παρενέπιπτε ἡ ἀρπακτικὴ χεὶρ τοῦ τοκογλύφου, τοῦ δανειστοῦ, ἡ ὁποία δὲν ἄφηνε παρὰ μόνον τὴ σκουρά γιὰ τὸν ἀγρότη, γιὰ τὸν παραγωγό.

Διὰ τὴν κατάστασίν του αὐτὴν ἐφώναζε ὁ ἀγρότης πάντοτε. Ἀλλὰ τὰς φωνὰς του δὲν τὰς ἤκουε κανείς. Ἡ καὶ ἐὰν τὰς ἤκουε δὲν τὰς ἐπρόσεχε. Ὁ Κυβερνήτης τοῦ παρελθόντος, εἶχε κάμει συμμαχίαν μὲ τὸ συγγενὲν τοῦ δανειστοῦ πρόσωπον. Διότι ἔπεσεν ἐξεπροσώπει τὸ κεφάλαιον. Καὶ εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ἀγρότου δὲν ἔδίδετο οὔτε προσοχὴ οὔτε σημασία καμμία. Διότι ἐὰν ἔδίδετο τοιαύτη, ἤθελεν χολωθῇ τὸ κεφάλαιον, καὶ θὰ διεταράσσοντο οἱ ὅροι τοῦ παρανόμου συμβολαίου μεταξὺ τοῦ Κυβερνήτου καὶ τοῦ κεφαλαίου. Ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο νὰ παύσουν αἱ ἐνεχάσεις τοῦ κεφαλαίου πρὸς τὰς Κυβερνήσεις. Καὶ τότε τί θὰ ἐγίνετο; Πῶς θὰ ἐκάμνομεν ἐκλογάς;

Διότι ὁ Κοινοβουλευτισμός, αὐτὸ τὸ μεγαθήριον τῆς νομοτυπίας, ἀπῆνε καὶ αὐτό. Α! ὅλα καὶ ὅλα. Ἔπρεπε οἱ Κυβερνῶντες νὰ ἔχουν τὸ προσχήματικὸν Λαϊκὸν βῆμα. Ἦτο ἀδιάφορον. Πόσοι ἐλεγμοί, ποῖα παχάσματα ποίας ἀνηθικότητας θὰ ἐχρησιμοποιοῦν διὰτὴν ἀπόκτησίν του. Πάντως ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχουν. Καὶ διὰ νὰ τὸ ἔχουν ἔπρεπε νὰ κάμουν ἐκλογάς. Καὶ διὰ τὰς ἐκλογὰς ἀπητοῦντο χρήματα. Καὶ τὰ χρήματα δὲν θὰ τὰ ἔδιδεν βεβαίως οὐτὲ ὁ ἀγρότης, οὐτε ὁ ἐρτάνης. Θὰ τὰ ἔδιδεν τὸ κεφάλαιον.

Ἀλ' αὐτὸ καὶ πάντοτε αὐτὸ εἰσηκούετο. Καὶ ὁ-πόκις ἀνεπηγωνίζετο εἴτε μὲ τὴν ἐργάτην εἴτε μὲ τὸν ἀγρότην, πάντοτε εἰς τὰς προαγουσταναὲς ἐποχάς, ἐνέκα δεύτε εἶχε σύμμαχον τοὺς Κυβερνῶντας τότε οἱ ὁποῖοι εἶχον κλείσει τὰ ὦτα των εἰς τὰς φωνὰς τῶν ἀγροτῶν, καὶ παντὸς ἐργαζομένου.

Μὰ τὸ πρᾶγμα ἦτο ἄδικον. Καὶ οἱ νανόνες τῆς ἰσχύος τοῦ ἀδίκου τούτου, ἔσχυσαν καὶ αὐτοὶ μέχρι τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς αὐτῆς καὶ εἰς τὸ στερέωμα τοῦ ἀγροτοῦ, ἐφάνη ἡ ροδέζη κάποια νέα αὐγή. Ἦλθε καὶ αὐτοῦ τοῦ δούλου καὶ τοῦ σκλάβου ἡ ἐποχὴ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ δικαίου του.

Τὴν 4ην Αὐγούστου κατηργήθη ὁ Κοινοβουλευτισμός. Ἔπεσαν καὶ κατηργήθησαν μαζὺ μ' αὐτὸν καὶ τὰ κόμματα. Ἔπεσαν καὶ κατηργήθησαν ἀκόμη καὶ ὅλα τὰ παράνομα καὶ ἄνθικα συμβόλαια, τὰ ὁποῖα εἶχον ὑπογραφῆ μεταξὺ τῶν Κυβερνήσεων καὶ τοῦ κοινῶς δρῶντος κεφαλαίου. Καὶ μὲ τὴν ἐκκαθάρισιν τῆς ἀτμοσφαίρας, τὴν ὁποίαν ἔπέφερε ἡ πτῶσις ὅλων αὐτῶν, ἠκούσθη καθαρὰ καὶ ἔάστερα ἡ φωνὴ τῆς ἀπογνώσεως τοῦ ἀγρότου τοῦ ζητοῦντος τὴν βοήθειαν τῶν ἀληθῶν τῶν πραγματικῶν Κυβερνητῶν.

Ὁ Κυβερνήτης τῆς 4ης Αὐγούστου ἤκουσε τὴν βραχνὴν φωνὴν τοῦ πόνου τοῦ ἀγρότου καὶ ἐπενέβη.

Ποῖα ὑπῆρξεν ἡ ἐπέμβασις;

Ἐκστρῆρα πραγματικῶς. Ὁ Μεγάλος ἐβδομηκονταετὴς τοῦ Κυβερνήτου, ὅτι ἡ ἐργασία δὲν πρέπει νὰ κατανταῖ μόχθος, ἀλλὰ νὰ ἀμοίβεται κατὰ τρόπον εὐνοοῦντα τὴν ὑπὸ λογικοῦς ὅρους ἄνεται δεδομένων τοῦ ἐργαζομένου, ἐτέθη εἰς ἐφαρμογὴν καὶ εἰς ἐμπρακτον ἐκδήλωσιν.

«Ἡ ἀγροτικὴ τάξις—εἶπε κάποτε ὁ κυβερνήτης—μαζὺ μὲ τὴν ἐργατικὴν, ἀποτελοῦν τὰ δύο ἰσχυρότερα θάβρα ἑπάνω εἰς τὰ ὁποῖα στηρίζεται τὸ Ἐθνικὸν μας οἰκοδόμημα. Ὁ ἀγρότης εἶνε ὁ πρῶτος καὶ ἄμεσος δημιουργὸς οἰκονομικῶν ἀγαθῶν καὶ συνεπῶς τοῦ ἐθνικοῦ πλούτου». Καὶ ὡς τοιοῦτος ὁ ἀγρότης ἔπρεπε νὰ τύχῃ τῆς ἀμέσου προστασίας τοῦ Κράτους, τῆς ὁποίας καὶ ἔτυχε διὰ τοῦ νόμου περὶ ρυθμίσεως τῶν γρεῶν του.

Τί εἶνε ὁ νόμος αὐτός;

Εἰσαχθεῖσα πραγματικὴ τοῦ ἀγρότου. Τὸ βάρος τῶν χρεῶν του, τὸ ὁποῖον τὸν ἐκράνιε πάντοτε κυρτωμένον καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ σηκώσῃ ποτὲ κεφάλη, τὸ ἄρπαξε μὲ τὰ δυνατά του χέρια ὁ κυβερνήτης, ποῦ ἐπόνεσε καὶ ἤκουσε τὸν πόνον τοῦ ἀγροῦ του καὶ τὸ τέναξε ἀπὸ τοὺς ὤμους αὐτοῦ.

Χειρονομία πραγματικῶς μνημειώδης. Χειρονομία, τὴν ὁποίαν ποτὲ δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ κάμουν αἱ κυβερνήσεις τοῦ παρελθόντος. Διότι πάντοτε αἱ κυβερνήσεις ἐκεῖναι, ὁσάκις ἐσκέπτοντο καὶ τὰν ἀγρότην. Ἀντιμετώπιζον ἀμέσως καὶ τὰς πιέσεις ἀπὸ τὰς ἀντιθέτους κοιμματικὰς ἐπιρροάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας καὶ ἐκάμπτονντο καὶ ὑπεχώρουν. Ἔτσι τέτοια νομοθετήματα δὲν ἠμποροῦσαν ποτὲ νὰ ἴδοῦν τὸ φῶς.

Ἀλλὰ κοιμματικαὶ ἐπιρροαὶ καὶ κοινοβούλια δὲν ὑπῆρξαν σήμερα. Ἦ"σπρ-ξε μόνον ὁ πόνος τοῦ Κυβερνήτου, ἡ θέλησις καὶ ἡ δύναμις αὐτοῦ καὶ μὲ αὐτὸν ἐπῆλθε διὰ τοῦ Νόμου ἡ ἀπολύτρωσις τῆς Ἑλληνικῆς ὑπαθρου καὶ ἡ σωτηρία τῶν ἀγροτικῶν πληθυσμῶν.

Τί περιλαμβάνει ὁ Νόμος οὗτος; Περὶ τούτου αὔριον.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ
Δικηγόρος

ΛΟΓΙΑ

ΑΥΡΙΝΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ

Δόξαστε καὶ σκολιὰ ἔδω σὲν νόμω εἶνε τὸ ἀνθρώπινο ἡ πορεία. Ἐκεστινὲς ἀπορρὲς τὸν ἐκτείνονται καὶ ἀγκαὶ ἡ ζωὴ—μιὰ ἔρχομε ποὺ τὴ μαύρες τὸ μυστήριο τὴν περιβάλλει καὶ ὁ κίνδυνος τὸ ἀγνάντιον τὴν κατοικεῖ. Καὶ ὁ ἀνθρωπος, πατρωμένος ἔτσε ἀκούσιος, ἔδοξε, σὲ terram incognitam ἀρουνοῦγκε καὶ τολμηρὲς, κατακτητὴς τῆς γῆς. Σκλαγὲς εἶναι ὁ ἀγόνας καὶ εἶνε τολμηρὰ τὰ διάφορα ἠμιόβια ποὺ ἀνανιὰ τὸν προβάλλουν καὶ, κατεβάλλοντας τὸν δικηφόρο, τὸν κικοῦν.

Ἔτσι τῆς ζωῆς ὁ μελλοθάνατος ἀφαρπαστὴς ἐδιαπρεπὶ πάντοτε, κυνηγὴ τῆς χίμαιρας. Ὀνειροπόλος τῆς χαρᾶς, ἐψιμὴ τῆς αὐτυχίας τὴ δρόσα, σὲν ἄρωμο μέσα τῆς ζωῆς. Α! τὴς αὐτυχίας ἡ δόξα αὐτοῦ. Ὅλοι τὴν ἀποβάνονται δυνατὰ καὶ πανεὶς ἴσως ποτὲ βαθιὰ δὲν θὰ τὴν ἠκουνοφίγει.

Κανείς; —Ὄχι!

Ὑπάρχει κάποιος. Ναί, ὑπάρχει Ἕνας, ποὺ μιὰ βαθύφωνη, ἀνάτερα αὐγενικὴ—ὡς σκάνιο ἔνα πρόκιμο καὶ ἄδρο τὸν θεῶν—τὸν δίηγεί, ἀσφαλὴ καὶ ἤρεμο. Ἀνεμίσο τῆς Σαχάρας αὐτῆς. Σὲ αὐχηνὴ τὸ ἔδω χάος καὶ τὴν δυστυχίας σὲ ἀνατρόπιο ἀλάγραμμα, μυστικὴ καὶ ἀξιάπια μιὰ ἔγκοα—κι ἀκουγὴ—δίηγεί αὐτὸν τὸν ἕνα διβρισμένο, τὸν ἐκλεκτὸ τῆς μόρας, μὲ τὴ σφραγῖδα τοῦ ἀφαίου σὲ καθαρὸ τὸ μέτωπο, πρὸς μίαν ἔκοι, σὲ πολιτικὸ τοπίον, ἔπου πράσινη ἡ ἐλπίδα θέλει καὶ παγήρρα πνέει μὲ ἀόρα ἀρωματὴ. Εἶναι ἡ ἔκοι τὸ Πνεῦμα; ἐκεῖ τρόοαθε ὁ πάοχε καὶ ἀπόκρυφη πηγὴ, ὅπου μόνο κατορθώνει ἡ δίψα νὰ ἐκοιπόσῃ τοῦ ἀθανάτου ψυχῆ γαλανὰ κι ἀρωστὴ. Εἶναι ἡ πηγὴ ἀρῆ ποὺ ἀγνοῦλλεται τὰ νάματα τῆς ὑγιινῆς λύτρωσις τῆς λύτρωσις ποὺ εἶνε ἡ μόνη δυνατὴ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχία. Ἐπειδὴ, ναί: κερμιὰ ἄλλη αὐτοψία ἔδω ὑπάρχει πραγματικὴ! Δὲν ὑπάρχει ἐδωπιστικὴ, παρὰ ἔδῶ ψῆς. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν ὑπάρχει τ' ἄρωμα μᾶς νοστελγίας, ὑπάρχει ἡ λυτρωτικὴ φυγὴ, τὴν Πάτρη; ἡ ἀφαὶα τρέλλα.

Βιβλία μαγεύει τὰρα πανεὶς τὴ σημεῖνα ἡ δίψα, ποιὰ εἶνε ἡ πηγὴ σὲ κάνεται τὴς Σαχάρας μᾶς ζωῆς; ἀνταπαρέδνεται τέλος ποιὰ εἶνε ἡ ἔοω καὶ ἀκλεγκὴς ποὺ κατέχει μυστικὰ τὰ ἀρσηρὰ τὴς. Ἡ πάτρις εἶναι—πηγὴ τοῦ λυρισμοῦ. Καὶ εἶναι ὁ ποιητὴς, ποὺ δίψα καὶ γένεται ἀρσεφὸ τὸ αἰσθημα τὴς αὐτοψίας τὴς. Ἡ πάτρις! Ὅσοι ἔβίωσαν ἀπὸ τὴς ἀρχαίες ἡμέρες τὴς ζωῆς, κι ἀρεῖγκε δικαρσωμένη ἡ ψυχὴ τους, νὰ χωθῇ πρὸς τὸ ἄπειρο μιᾶς γῆς, αὐτοὶ δικαιοθάνονται ἀκριβῶς τὸ νόημα τὴς πατρίδας, αὐτοὶ ἐκτιμοῦν πρὸ πάντων τὴς ἀξίας τὴς τὸ κάλλος, κοινωνοῦν αὐτοὶ τὴς ἄρτιας συγκίνησῆς τὴς. Ἡ συγκίνησι τὴς πάτρης εἶναι τὴς ψυχῆς μας τὸ ἀθάνατο κέρδος.

Τὸ ἑλληνικὸ τοῦτου πέρδους τὴν ἀναμαιότητα—ἀτομικὰ καὶ κοινωνικὰ—δ; ἤτανε τρόπος νὰ τὴν αἰσθανθῇ ἡ αὐχχρονη ἐποχὴ μας, ἡ ταπεινὰ ἀνακαινοῦμενη ἀπὸ τὴν ἄνεμο τοῦ δλιεμοῦ καὶ περιδινοῦμενη τραγικὰ στὸ κέντρο τὴς πάλης ζωῆς: Ἡ ψυχὴ μας, τότε, ἡ τόσο καταδλιβόμενη ἀπὸ ἠθικὲς δοκιμασίες ψυχῆ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἔσθηκε τὴς δίψας τὴς τὸ αἰσθημα στὸ γαλήνιο δέθος τὴς ὄασης τοῦ λυρισμοῦ...

ΚΛ. ΜΙΜΙΚΟΣ

Η... ΕΠΙΔΗΜΙΑ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

Ἡ μακαρία πόλις τοῦ Γερμανοῦ δὲν ἔφεινε κὶ' αὐτὴ ἀνεπηρέασιν ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ σταυρολέξου. Τὴ ἀρρῶστια εἶναι αὐτὴ πάλι. Ὅπου σταθῇς κι' ὅπου βρεθῆς, σὲ σπῆτι, σὲ γραφεῖο, σὲ καφενεῖο, σὲ μπῦρα, σὲ τρένο, σὲ αὐτοκίνητο, θὰ ἴδῃς κι' ἀπὸ ἕνα συμπολίτη σκυμμένο μὲ ἐμβρίθεια καὶ σοβαρότητα ἐσῃ ἔδω θὰ εἴχε οὔτε κι' ἀν παρίστανο σὲ ἕνα ἐπίσημο ἐπιστημονικὸ συνέδριο, οὔτε κι' ἀν ἐπρόκειτο νὰ λύσῃ τὸ γόρδιο δεσμὸ ἢ τὸ ἄθλιο πρόβλημα, νὰ ἀναρρωτιέται, νὰ ὁπολογίζῃ, νὰ σπάει τέλος τὸ σκοῦ κεφάλι σουγκὰ νὰ βρῇ μιὰ λέξῃ. Μάλιστα, τὸ νόημα τὴς ζωῆς μας, κύριοι, συγκεκριθήκα ἐλάχιστρο σὲ μιὰ λέξῃ. Τὸ κακὸ εἶναι ὅτι κατάντησε ἀρρώστεια ἀνίατη καὶ μιμητικὴ. Ἀνθρωποι, ποὺ ἔθλεπαν μὲ εἰρωνία ἐκείνους ποὺ ἀπιχειρεῖσαν τὴ λύσῃ τοῦ πρώτου τυχόντος σταυρολέξου συναντῶνζονται τώρα μὲ ἐκείνους σὲ ἐνδιαφέρον καὶ προσπάθεια.

—Μήπως ξέρετε κύριε, τὸ γυιὸ τοῦ Ἀρταξέρξη;

—Πόσα εἶναι τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος;

—Ποιός εἶναι ὁ παραπόταμος τοῦ Εὐφράτη;

Ἡ ἐρωτήσεις διασταυρώνουσι μὲ ζιγγρο, ἡ κάθε μεγαλόνεια καὶ τὸ μολοβὶ ἀπὸ τὴν ἀμηχανία διαγράφει ἀγωνιδεῖς κύκλους σταδιακνό.

Καὶ ἡ ὥρες ἔρχονται καὶ θὰ περνοῦν μέχρις ὅτου ξεφανώσῃ ὅλοι τὴν ἀγωνιστικὴ ἀρρώστεια μας τὸ σταυρόλεξο, γιὰ τὸ ὁποῖο τὴ λύσῃ θὰ πρέπει νὰ ζητήσουμε ἀσφαλῶς τὴ συμβουλή... τοῦ ψυχιάτρου!.. Μέχρι τότε ὅμως εἶμαστε ἀναγκασμένοι καὶ μεῖς νὰ ἀκολουθήσομε τὸν ρεῦν τῶν πραγμάτων, ἀρχίζοντες ἀπὸ σήμερα σὲ ἡ Β' σελίδα μας καὶ ζητοῦντες συγγνώμην γιὰ τὴν καινούργια μπελὰ ποὺ προσθέτουμε στοὺς τόσους ἄλλους εἰς βάρος τῶν ἀναγνωστῶν μας.

ΡΩΣΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Ο ΧΡΥΣΟΣ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ ΑΛΗΘΕΣ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ

ΠΩΣ ΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΩΝ ΕΠΙΣΗΜΩΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ ΜΟΣΧΑΣ ΔΙΑΨΕΥΔΟΝΤΑΙ ΥΠΟ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ

Μία ἀσύνομος ἀλλ' ἐξωφρενικὴ φάτνοις τῆς εἰς χρυσὸν πορείας τῆς Ρωσσίας ἀλλ' καὶ τῆς ἀνεκφράστου ἀπὸ τὴν ἀπόψεως τῆς κοινωνικῆς ἀνωμαλίας φύσεως ἐκφυλισμένου μέρους τῆς κατοικίας ἀρκετοῦ ἀριθμοῦ εἰς τὰς σοβιετικὰς Ἀρχὰς ἐξωφρενικὴ ἀνωμαλία τῆς κατοικίας κορυφοῦται σήμερον ἐπὶ τὴς ἀνωτάτης ἀρμοδιότητος τῆς ἀνωτάτης Ἀρμοδιότητος.

Τίνα τρόπον καὶ συγκεκριμένον τὸν ἀριθμὸν, σχεδὸν γνωστὸν, τῆς ἐξαγωγῆς καὶ ἐκείνου τὸν ἀδιάφορον ἀπὸ τὴν Ε.Σ.Σ.Δ. μὲ τὴν κανονικὴν παραγωγὴν τῶν ἐξαγωγῶν ὑπὸ τὴν τρόπον ἀκριβῆ μέχρι τὴν τελευταίαν δεκάδα.

Μία «ἀγνωστος» ἐξαίρεσις παρεμπίπτει εἰς τὴς λογαριασμοὺς τῶν ἐπιστημόνων. Ἀρκετοὶ χρυσοὶ καὶ ἀφῆν, μία κάγκαστος, ἐπὶ τῆς ἔποιας καὶ μόνον αἱ σοβιέτες συγκρίνουσι δύναται νὰ ἐκπλαγοῦν.

Μεταξὺ τῶν ἀπελαυνόντων καὶ τῶν τῶν ἐξάγτων καὶ τοῦ ἐπιπέδου τῆς Ρωσσίας, τὰ χρυσοῦς μὲ κάγκαστος ἀπὸ τὴν Λίαν ἐξέγουσαν θέσιν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ πολεμικὴ Αὐτοκρατορία κατεστάνετο τετάρτη κατὰ σειρὰν μεταξὺ τῶν χρυσοπαραγόντων τῶν κόσμων εἰς χρυσὸν ἀπέδιδε κατὰ τὸν ὁλοκληρωμένον τῶν κόσμων ἐκείνον τὸν ὁποῖον μετὰ ἐνοειδεῖ τὴν Νότιον Ἀφρικὴν, τὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖας καὶ τὴν Αὐστραλίαν.

Ἡ ὑπὸ τὸ πολεμικὸν καθεστὼς Ρωσσία ἐξήγαγεν ἐκ τῶν ἐγκάτων τῆς γῆς, περὶ τὸν 60 τόνους ἐτησίως καὶ ἔδίδες εἰς τὰ τάσσαρα μεγάλα χρυσοφόρος περιοχὲς τὸν Οὐράλ τὴς Δυτικῆς καὶ Ἀνατολικῆς Σιβηρίας καὶ τὴς Ἄπω Ἀνατολῆς.

Μετὰ τὸν πόλεμον ὅμως οἱ ἀρμόδιοι πόλεμοι, αἱ πάτη, φόβοιες ἀνατροπαὶ, αἱ ἐξωτερικαὶ συμφοραὶ, τὸ μέγα χάος τὸ ὁποῖον ἐδημιουργήθη, εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴ μειωσῆ ἢ ἀξαγωγὴ εἰς τὰ ἥμισυ.

Ἡ ἀνανέωσις, ἔφυγε ἐτηλιμμένος τῶν κρυμμένων θησαυρῶν καὶ ἀντὸς τῶν χρυσοφορείων ἔνε σκέτωσεν καὶ ἐκκαθαρισμοῦ τῶν κόσμων.

Ὅλῳν καὶ ἄλλῳν ὅμως ἡ ἐξαγωγὴ καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις ἐκκινηλαμπόνονται καὶ ἡ, προϋέλεσεν ἀπὸ δεκαετίας, αὐτὴ κατὰ τὸ 1936 ἔφθασε καὶ ὑπερέβη τὸ ποσὸν τῶν 100 τόνων καὶ ἡ Ρωσσία κατέλαβε τὴν δευτέραν σειρὰν εἰς τὸν κατάλογον τῶν χρυσοφόρων χωρῶν.

Ἐδῶ ἀκριβῶς, τὸ φάσμα τοῦ μυστηρίου προβάλλεται μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μυστήριο, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Φραγκόπουλος προσκαλεῖ καὶ ἐξωνάνῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἐπιστήμης καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐργασίας.

Ὅλῳν καὶ ἄλλῳν ὅμως ἡ ἐξαγωγὴ καὶ ἡ ἐκμετάλλευσις ἐκκινηλαμπόνονται καὶ ἡ, προϋέλεσεν ἀπὸ δεκαετίας, αὐτὴ κατὰ τὸ 1936 ἔφθασε καὶ ὑπερέβη τὸ ποσὸν τῶν 100 τόνων καὶ ἡ Ρωσσία κατέλαβε τὴν δευτέραν σειρὰν εἰς τὸν κατάλογον τῶν χρυσοφόρων χωρῶν.

Ἐδῶ ἀκριβῶς, τὸ φάσμα τοῦ μυστηρίου προβάλλεται μὲ σάρκα καὶ ὀστᾶ. Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ μυστήριο, τὸ ὁποῖον ὁ κ. Φραγκόπουλος προσκαλεῖ καὶ ἐξωνάνῃ τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς ἐπιστήμης καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐργασίας.

Τὰ ἀκριβῆ ἀποτελέσματα τῆς μυστηρίου ἐπιτελέσεως τῆς ἐξαγωγῆς ἐν ἔτει 1936 ἔφθασε ἡ ἀξία τῶν ἐξαγωγῶν τῆς Ρωσσίας εἰς τὸ ἥμισυ τῆς ἀξίας τῶν ἐξαγωγῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀνεφέρθη ἡ ἀξία τῶν ἐξαγωγῶν τῆς Ἑλλάδος ἐν ἔτει 1936 ἀνεφέρθη ἡ ἀξία τῶν ἐξαγωγῶν τῆς Ρωσσίας